

Českému hokeji se možná po zlatých úspěších trochu zatočila hlava. Na začátku tohoto desetiletí to vypadalo opravdu slibně, ale jak víme, nevládne Česko, nýbrž Kanada. FILIP PEŠÁN se osobně seznámil, jak to v „hokejové zemi zaslíbené“ v současnosti funguje. V rozhovoru pro Coach mluví o kanadském hokejovém náboženství nebo o kultuře libereckých Bílých Tygrů.

V KANADĚ VZDĚLÁVAJÍ NEJEN TRENÉRY, ALE I HRÁČE

TEXT: ZDENĚK HANÍK

„JAKO MLADÝ TRENER JSEM SI
NABIL HUBU V TOM, ŽE JSEM
KOPIROVAL KOUČE, KTERÍ MĚ VEDLI
JAKO HRÁČE.“

FOTO SPORT: PAVEL MAZÁČ

V jednom rozhovoru jste zmínil, že jste v extraligovém finále na Kometu nenašli zbraň, stejně jako ostatní týmy ve čtvrtfinále ani v semifinále. A prohlásil jste, že to berete na sebe jako vlastní chybu. Může trenér vůbec něco vzít na sebe?

„Samozřejmě záleží na situaci. Těžko může být zklamaný trenér sprintera a brát něco na sebe, když jeho svěřenec prohrál s Usainem Boltem, což se nám asi trošičku stalo, myslím si. Přesto mi vadilo, že Kometa naprosto stejným systémem a stejnou hrou vyřadila všechny tři soupeře v play off. Přestože jsme se na ni připravovali, vymýšleli, co jsme mohli, ale ten recept jsme nenašli ani my. Takže je to možná podobná story jako s tím Boltem.“

Má podle vás trenér reálně takovou moc nad týmem, že si může dovolit výrok „Beru to na sebe?“

„To je velmi těžká otázka. Myslím si, že hodně záleží na okolnostech. Jsou průměrné mančafy, ze kterých může kouč udělat vynikající týmy, nebo jsou naopak jiné kvalitní, které kouče vlastně nepotřebují. A pak jsou podprůměrné mančafy, které se nestanou ani průměrnými, ať je vede jakýkoliv špičkový kouč. Čili záleží to na okolnostech, na chemii, na složení realizačního týmu kolem trenéra, na spoustě dalších věcí.“

V čem se Filip Pešán liší od ostatních trenérů?

„Nejvíc ve výběru svých kolegů a ve víře v ně, protože rozdělují role, svému týmu naprosto důvěruju. Jsou to moji nejbližší ne spolupracovníci, ale nejbližší přátelé. Práci si rozdělujeme, na rozhodnutích se podílíme. To si myslím, že je největší síla Filipa Pešána.“

To říká každý úspěšný trenér. Zkuste se odlišit od ostatních.

„Nepotřebuju se odlišovat. Řekl jsem, jak to je. Samozřejmě, možná bych k tomu přidal trošičku statečnosti v rozhodování. Například i to zaúkolovat své kolegy, nechat svého asistenta vést naprosto autonomně videoporadu. Víra v to, že videokouč dokáže analyzovat soupeře bez toho, abych se na to musel podívat já. Víra v mého kolegu, mého asistenta, v to, že dokáže zvládnout svou roli. To vyžaduje statečnost, protože následně největší zodpovědnost, vlastně veškerá zodpovědnost, je na mně. Ale kolegové se velmi podílí na rozhodování.“

Lidé, kteří vidí do hokejového prostředí, říkají, že jste nová krev. Že jste jiný. Pociťujete to?

„Možná jsem jiný právě v tomto, o čem jsem mluvil. Za doby mého hráčského působení v hokeji byl trenér jediný velitel týmu, asistenti neměli téměř žádnou roli. Využíval se z drtivé většiny příkazový koučink, což je možná další věc, ve které jsem jiný. Ale koučink je i kombinace zapojení kolegů. To je podle mě jedna velká mašinerie, každý je jedním kolečkem hodin. Možná jsem odlišný v tom, že jsem dostal šanci jako mladý trenér a mladý kouč, který si rozbil hubu, a v důsledku toho začal důvěřovat lidem okolo sebe a přešel z příkazového koučinku na partnerský. To si myslím, že je ta věc, ve které jsem jiný a možná i vyspělejší.“

V čem jste si nabil hubu?

„V tom, že jsem kopíroval kouče, kteří mě vedli jako hráče. Četl jsem knížky a měl pocit, že kouč je velitelem, který rozhoduje o všem, co se bude dít. Chtěl jsem tedy o všem rozhodovat, všechno jsem chtěl vědět a být naprosto za každým rozhodnutím. Kouč nemůže všechno stíhat, není vševědoucí, musí se učit od kolegů, od hráčů. Kouč je persona, která v tom velkém soukolí jednoduše řídí cestu za společným cílem celého obrovského stroje.“

Byl jste na zahraničních stážích. Je i toto poznatek odtud?

„Stoprocentně se zahraniční stáže podílely na této změně mojí osobnosti jako kouče. Už jenom to, že se některých částí tréninku headcoachové v Kanadě ani nezúčastní, protože mají naprostou důvěru ve své spolupracovníky.“

Je těžké spolupracovníky sehnat, nebo vybrat?

„Strašně těžké.“

Kde je seženete? Na základě čeho vybíráte?

„Já se snažím vycházet se všemi kolegy, jak nejlíp můžu, respektuju je všechny. Nemyslím si, že by se našel někdo z hokejové branže, kdo by mě měl nenávidět, protože jsem se k němu choval nějak špatně. A jak člověk poslouchá či se dívá, snaží se představit si některé kolegy, ať už z branže nebo mimo branži, ve svém týmu. A když kápnu na někoho pro mě zajímavého, oslovím ho a v mnoha případech jsem ho přivítal v týmu.“

V Česku přednášeli všichni členové realizačního týmu kanadské reprezentace, mistrů světa, na mezinárodní konferenci Mosty. To bylo pro mě velmi inspirativní. Co vy jste si přivezl ze stáží v Kanadě?

FOTO SPORT: PAVEL MAZÁČ

„Byl jsem na té přednášce, bylo jasné vidět, že hokej je v Kanadě na prvním místě. To si myslím, že je věc, která se v českých podmínkách dá velmi těžce napodobit. My nemáme národu a společenskou kulturu, abychom mohli být takhle nábožní třeba konkrétně k hokeji. To jsem se rozhodně snažil přinést do Čech, ale moc to nejde. Ovšem to, jak Kanadani milují hokej, vás poznamená na celý život.“

Co by se muselo stát, aby se to i u nás pohulo tímhle směrem? Je to vůbec možné?

„Nechci být nějaký filosof, ale přijde mi, že celá česká kultura, celá česká společnost teď trošku vadne. Především, co se týče hodnot nebo respektu jednoho k druhému. Od politiků až k učitelům. Myslím si, že to je víc společenský problém než jen sportovní. Na druhou stranu, v Kanadě je součástí tohoto náboženství samozřejmě i historie, kterou my sice máme taky... Ale i to kanadské prostředí, ve kterém se hráči pohybují, to nadšení rodičů, respekt ke koučům, úžasná práce s dětmi, modly a vzory, které ti mladí hráči mají před sebou. A tohle všechno... Já z toho mám až strach.“

Mohl by být Čech koučem v NHL?

„V současné chvíli si myslím, že to jednoznačně není možné. Protože jsme vyklidili medailové pozice

v mládeži i dospělém hokeji. V současné chvíli NHL nemá vůbec potřebu angažovat českého kouče.“

A co se z kanadského prostředí dá přenést do Česka, kromě toho, že jste si přinesl nějaké osobní duševní bohatství?

„Pro vzkříšení českého hokeje je nutné změnit hokejové prostředí. To si myslím, že opravdu musí jako první udělat hokejový kouč, speciálně kouč mládeže. Hokejové prostředí u nás není úplně zdravé. Nebo není zdravé tak, jak já bych si představoval. Na stadionech se nadává, pije se alkohol, nadávají a křičí trenéři, hru kazí rozhodčí. Zkrátka na stadionech je nevhodná atmosféra a u toho se musí začít, jinak se podle mě nehne z místa.“

Je tedy trenér tou osobou, která má být největším hybatelem k takové změně?

„Jednoznačně. Hybatelem musí být trenér. Musí navázat kvalitní vztah s rodiči a partnerský vztah s hráči. A jestli jde o dorost nebo o pátou třídu, je úplně jedno. Hráči, stejně jako rodiče, musí kouče milovat, respektovat, ctít jeho zásady. Hlavně kouč musí ty zásady ctít jako první. Pak se to prostředí začne měnit.“

Když už jsme se dostali k tématu trenér mládeže a trenér dospělých, vy jste zažil

FILIP PEŠÁN

Narozen: 4. 1. 1978 v Liberci

→ **Pozice:** trenér a sportovní ředitel Bílých Tygrů Liberec, bývalý útočník

→ **Hráčská kariéra:** HC Stadion Liberec, později Bílí Tygři Liberec (1. liga i extraliga, 1996-2003)

→ **Trenérská kariéra:** Bílí Tygři Liberec (junioři 2005-06, 2007-08, hlavní trenér 2008-09, asistent 2009-12, hlavní trenér 2012-13, 2015-?), X-men STFX (Kanada, 2006-07), Benátky nad Jizerou (2013-15), reprezentace U19 (2014-15), reprezentace U20 (2017-?)

→ **Úspěchy:** mistr extraligy (2016), finalista extraligy (2017), 2x Prezidentský pohár pro vítěze základní části (2016, 2017), rekord extraligy v počtu uhraných 118 bodů (2016)

→ **Rodina:** ženatý, manželka Lucie Hrstková-Pešánová (bývalá reprezentantka v alpském lyžování), dvě děti

oboje. Zkuste popsat hlavní rozdíl v jejich profilech.

„Trenér mládeže musí mít svoji práci rozdělenou do dílčích rolí: trenéra, učitele, rodiče, kámoše. Kdežto u dospělého hokeje role rodiče není žádoucí. Možná je trochu omezená i role učitele, i když v některých situacích to stoprocentně neplatí. Takže vidím největší rozdíl v tom, že trenér dospělých je orientovaný hlavně na výsledek a nepotřebuje být tolik spolutvůrcem hodnot hráčů, jako je to u trenéra mládeže.“

Může být trenér dospělých kamarád s hráči?

„Musí být částečně kamarád, a to si myslím, že se právě děje v Liberci. Já a moji kolegové jsme s klukama kamarádi, a zároveň kamarádství nepřeroste únosnou hranici.“

Dotkli jsme se trochu mládežnického hokeje. Jak vám funguje akademie v regionu?

„Máme velmi malou spádovou oblast, takže nemáme úplně jednoduchý příchod hráčů do klubu. Zato máme velmi kvalitní trenéry a úžasné zázemí v Liberci, na nejvyšší úrovni.“

Jak to propojujete?

„Trenéři mládeže se pravidelně účastní schůzek mého realizačního týmu, stejně jako trenéři naší farmy v Benátkách. Jsme jedna velká pracovní skupina a snažíme se přenášet myšlenky dál. Teď jsme nově zvolili ještě pozici manažera mládeže, aby byl přenos informací dostatečný. Je jich každý den moc, nemůžeme si dovolit mít po každém tréninku schůzku dvaceti lidí v kanceláři.“

Vy máte poměrně silnou podporu vedení klubu. Vedle trenérské pozice jste i manažer, to znamená, že jste Ferguson v Liberci. Kde končí vaše pravomoci? Jsou nějak omezené?

„Spoustu svých rozhodnutí konzultuji nejdřív s generálním manažerem panem Jechem. Finální slovo má vždycky majitel klubu. A finální rozhodnutí se točí většinou okolo peněz. Mám stanovený budget v klubu, který nesmím překročit. Majitel klubu hokej tak miluje, že chce vědět o každém kroku, který dělám. Takže mám generálního manažera a majitele klubu ke každé konzultaci.“

Hráče si vybíráte sám?

„Hráče si vybírám sám.“

Mají členové vedení klubu právo veta?

„Myslíte majitele? Právo veta má v situaci, kdy se mu nezdá cena hráče, což se i stalo. Právo veta má

stoprocentně, i když se mu nezdá kvalita hráče. A to se zatím nestalo, že by mi vetoval nějaké rozhodnutí.“

Jaké hodnoty u hráčů preferujete? Podle čeho je vybíráte?

„V drtivé většině se s hráči chci potkat před jakýmkoliv podpisem smlouvy nebo během jednání osobně. Zajímá mě, jak hráč vystupuje, jak se chová, jaké má životní prostředí. I podle toho člověk pozná spoustu věcí. Ale hlavně chci, aby hráči, samozřejmě kromě hráčských kvalit, které jsou nutné, zapadli do toho, co v Liberci chceme dělat.“

Máte nějaké výrazné hodnoty osobnostní, například duševní, které mají přednost před ostatními, když vybíráte hráče?

„Spíš jsou to negativní vlastnosti, které když u hráčů objevím, tak je v týmu nechci.“

Které vlastností?

„Třeba netýmovost. Nebo přehnané osobní ambice. Samozřejmě i špatná historie, protože pokud se nějaké špatné události nebo situace v historii hráče opakují, je to pro mě varovný signál.“

Takže historická linka hráče je sledovaná?

„Ano.“

Jednou jste odešel z klubu a vrátil se, dostal jste znovu důvěru. Na základě čeho?

„Už na svém prvním angažmá v áčku, respektive i druhém, jsem jako mladý trenér dělal podobnou práci jako dneska. Ale potkal jsem se s nenávisť fanoušků, protože mě nerespektovali jako trenéra, i vzhledem k mému věku. A protože ani výsledky nebyly nijak zářivé, začínal jsem ztrácet i důvěru hráčů a vedení klubu, které nakonec nemělo jinou šanci, než mě odvolat, aby celou situaci uklidnilo, zachránilo. Já jsem pokračoval ve stejné práci v Benátkách, kde jsem dva roky trénoval farmu, první ligu. A po těch dvou letech jsem se vrátil. Byl jsem znovu povolán do prvního týmu, protože vedení klubu se líbila práce, kterou dělám, a já jenom pokračuju dál.“

Byl to cit majitele? To přece není tak jednoduché, když vás diváci nechťejí...

„Vím, kam míříte. Majitel klubu chce na pozici trenéra Tygra. A já jsem Tygr skrz naskrz. Vyrůstal jsem v Liberci, jsem Liberečák a snažím se i ze svých kolegů dělat Tygry, aby mě v případě mého odchodu mohli zastoupit. Majitel klubu si na tom opravdu zakládá, je velmi konzervativní. Neraď

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK

SLIBERECKÝMI
FANOUŠKY SI FILIP PEŠÁN
VYTVÁŘEL VZTAH DELŠÍ
ČAS. ZPOČÁTKU ČELIL
NEÚCTĚ A NENÁVISTI,
NYNÍ JE PRO NĚ
HRDINOU.

mění trenéry, nerad dělá změny. A víra v to, že já jsem ten pravý člověk, mu vydržela i v těžkých dobách. Titul mu budiž odměnou za jeho odvahu.“

Byl to jeho neochvějný cit, nebo to bylo jeho čistě osobní rozhodnutí?

„Myslím, že to rozhodnutí hodně ovlivnil generální manažer Ctibor Jech, který mě osobně znal, věřil v moji práci a přesvědčil majitele klubu, že jsem ten správný člověk. A majitel měl tu odvahu mě do pozice dát, podržet a pak mě do ní vrátit.“

Co diváci, když jste se vrátil podruhé?

„Čekali, jaké budou výsledky. Já jsem díky kolegům a hráčům, kteří odehráli výbornou sezonu, v podstatě nedal našim divákům šanci začít znovu o mně pochybovat, a ta nenávisť se rozplynula. Zatím.“

Čili jak funguje rozhodování? Jak řídíte klub teď?

„Hlídám si finanční rozpočet, snažím se hledět několik let dopředu na určité role, kdo by z klubu mohl odejít, kdo z mladých hráčů by mohl místo nich přijít. Snažím se vybírat hráče do útoku a do obranných dvojic, aby došlo k určité bilanci. Znovu se velmi snažíme zapojit mladé hráče do klubu a k nim vybírat správné mazáky, kteří je mohou posunout. Navíc máme nově zavedený systém scoutingu v klubu. Snažíme se pracovat nadčasově.“

Teď jste ve vedení řekněme tři: generální manažer, majitel a vy? Máte pravidelné schůzky?

„Máme. Prezentuju na nich během sezony výsledky, které samozřejmě majitel zná, na spoustě zápasů i byl. Ale já popisuji i vnitřní situaci v týmu, řídím částečně mládež, takže i situaci v celém

„CELÁ ČESKÁ SPOLEČNOST TEĎ TROŠKU
VADNE. PŘEDEVŠÍM. CO SE TYČE HODNOT
NEBO RESPEKTU JEDNOHO K DRUHÉMU.
Z TOHO MÁM AŽ STRACH.“

sportovním úseku. Manažer klubu hlídá finance a technické věci, řízení týmu a celého klubu. Majitel nad vším dohlíží a má právo veta.“

Hádáte se někdy odborně?

„Párkrát jsme měli trochu odlišné názory. Ale musím říct, že za poslední dva roky, které byly relativně úspěšné, jsme nebyli nuceni řešit nějaké bouřlivé výměny názorů.“

Když jste manažer a trenér v jedné osobě, nehádá se to spolu uvnitř?

„To jsou spojené nádoby. Pokud je člověk opravdový manažer, který má skutečný vliv na chod týmu, a nikoliv jenom okolo, je to ideální spojení myšlenek a plánů trenéra s týmem a manažera, který v podstatě sám sobě ten tým složí. Pak samozřejmě za obě role nese jako jediný zodpovědnost.“

Kladete vysoko realizační tým a trochu vím, že děláte zvláštním způsobem kondici. Je to věc, o které chcete, nebo můžete mluvit?

„Můžu mluvit o čemkoliv. To není něco, co někde skrýváme nebo co se nedá dohledat. Děláme zvláštní statistiky, děláme zvláštní video, hrajeme zvláštním systémem.“

Jaké zvláštní statistiky?

„Máme velmi podrobné statistiky ze zápasů. Těch věcí, které děláme zvláštně, použiju váš výraz, je celá řada. Jak už jsem říkal, vybírám si k sobě odborníky na konkrétní věci, a když se obklopuju dobrými lidmi, můžu se posunout jako trenér.“

Ale co ta kondice? Na co kladete důraz?

„Kondice je postavena speciálně na hokej. Odbourali jsme dlouhodobé kondiční mýty o hokejistech jako vytrvalcích, kteří musí vydržet jezdit 60 minut. Téměř jsme odbourali běhání, protože hokejista neběhá na ledě, a stavíme tuhle stránku přípravy hráče na sezonu přesně na míru výkonu na ledě.“

To znamená výrazná specifčnost, něco takového?

„Výrazná specifčnost. Hokejista v podstatě dělá dřepy, rotuje pánev, dělá mrtvý tah, dělá výstupy a další věci. Na to se zaměřujeme, to zdokonalujeme a zlepšujeme. Samozřejmě k tomu kompenzaci, hodně se zaměřujeme na tělesný střed, abychom eliminovali zranění. A bavíme se o tom denně a denně.“

Jak se rozvíjí hokejová rychlost? Nemyslím rychlost mentální, teď čistě fyzickou.

„Rozvíjíme ji opakovaným silovým cvičením a takovou tu cyklickou rozvíjíme hodně v létě v písku. No a potom samozřejmě na ledě v rychlostních cvičeních.“

Čili odbourali jste takový ten klasický model dlouhého běhání, jízdy na kole.

„To jsme úplně vyrušili. A odbourali jsme i další mýtus, že co se v létě natrénuje, v zimě jako když se najde. Speciálně třeba po dovolené, měsíční.“

Co ti ostatní členové realizačního týmu? Videotrenér, o němž jste mluvil, má u vás silnou pozici?

„U mě má Aleš Vladyka extrémně silnou pozici, proto jsem si ho vzal s sebou i do dvacítke k národáků. Je to člověk, který mi připraví, rozebere, analyzuje téměř všechno. Upozorňuje mě neustále na spoustu věcí, což já potřebuju. Kondiční trenér Aleš Pařez má moji naprostou důvěru, co se kondice týče. Ale zase: každé ráno máme radu týmu a každý den se rozhodneme podle aktuální nálady, pocitu a atmosféry. Co Aleš bude dělat, mu musím v podstatě odsouhlasit. Ale je to debata, není to příkaz. Karel Mlejnek je moje pravá ruka ohledně téměř všeho, co já v práci dělám. Od vedení tréninku, přes dovednostní tréninky, až k rozborům videa a individuálním videorozborům. Martin Láška, špičkový kouč brankářů, stále cestuje a vzdělává se. I mě posunul jako kouče. Nově se k nám z NHL připojil Honza Ludvig, statistiky nám skvěle zpracovávají bratři Morkesové. A nerad bych zapomněl na někoho dalšího.“

Ti všichni mluví k týmu?

„Ano, ale je to vždy po domluvě se mnou. Já řídím tým jako celek, a když cítím, že už mě má dost, vede videoporadu Aleš Vladyka nebo Karel Mlejnek. Když jde o nějaká závažnější rozhodnutí, ať pozitivní nebo negativní, rozhodujeme se, kdo promluví například s brankáři. Jestli já, nebo trenér gólmanů. A po debatě s mými kolegy se nějak rozhodnu, co se bude dít.“

Jak jsme se bavili o té Kanadě, v čem myslíte, že nám ujel vlak?

„Já si myslím, že jsme se trochu přestali dívat kolem sebe. Po těch zlatých úspěších jsme byli trochu zahledění sami do sebe a vypadalo to, že se z nás stává, a ona se z nás v tu dobu stala, Mekka světového hokeje. Začalo nám chřadnout trenérské vzdělání, přestaly nám působit ikony, jako byl například pan Kostka a další. A k tomu všemu se

FOTO SPORT: PAVEL MAZÁČ

„Odbourali jsme dlouhodobé kondiční mýty o hokejistech jako vytrvalcích, kteří musí vydržet jezdit 60 minut.“

„Hodně. Přestal jsem používat vyjadřování, které jsem si vzal od svých koučů, jako: Vem ten puk a dej ho kamsi, dej ho z pásma kamsi ven a podobně. Ale s hráči mluvíme v tom smyslu, aby pochopili, proč to chceme udělat, a kde je například podpora dalšího hráče. Co se stane, jaký máme plán A a plán B a proč vůbec chceme kotouč dát tam a tam.“

Zajímá vás, jak to hráč vnímá a interpretuje?

„Jednoznačně. Proto ten vztah máme vzájemně i velmi respektovaný. Jsou to především hráči na ledě, kteří musí příslušné situace v zápase zvládnout. Ale samozřejmě jsou situace, ve kterých mi hráči chtějí sdělovat svůj názor, a na to někdy nejsem zvědavý.“

V čem vidíte rozdíl jako trenér reprezentační dvacítky? Překvapuje vás něco?

„Jsem tady krátce po nějaké pauze, takže si musím znovu zvyknout na to trénovat mladé hráče, kteří jsou plní energie a do všeho hrr. Pozastavuji se nad tím, proč neřeší situace trochu v klidu a nepřechtou si některé fáze hry. Ale pak jsem si samozřejmě uvědomil, že jsou to hráči, kteří se učí hokej. To byla první věc, kde jsem si musel trošičku srovnat optiku s věkem svých svěřenců. Největší rozdíl je v tom, že nemám šanci s těmito hráči dlouhodobě pracovat. Těch soustředění a dnů, kdy s nimi pracovat můžu, pro ideální stav, je strašně málo.“

Zase si je ale můžete vybrat, ne?

„Můžu, ale jsou to hráči, kteří jsou koučováni v různých stylech, různých zemích, na různých rozměrech kluzišť, takže je to alchymie.“

Trenérské vzdělání a vědomosti. Kde jsou? Na hřišti, nebo v knihách?

„Ideálně samozřejmě kombinace, což se nemusí dít na špičkové úrovni v obou těchto fázích. Znam špičkové bývalé hráče, kterým se stačí trošku dozdělat a můžou být špičkoví trenéři. Ale znám špičkové teoretiky, kterým stačí dojít v kariérním hokejovém životě do juniorského věku, a také jim

FOTO SPORT: BARBORA REICHOVÁ

^ DEVĚT VÝHER V ŘADĚ
A CELKOVÁ BILANCE 12:2
V EXTRALIGOVÉM
PLAY OFF 2016 VYNESLY
LIBERCI HISTORICKÝ TITUL.

94

TOLIK ZÁPASŮ HOKEJOVÝ LIBEREC
VYHRÁL V UPLYNULÝCH DVOU
EXTRALIGOVÝCH SEZONÁCH, KTERÉ
ZAKONČIL ZLATEM A STŘÍBREM.
PROHRÁL ČTYŘICETKRÁT.

ve světě začali vzdělávat hráči, prostřednictvím trenérů, to se u nás absolutně neděje. A to je věc, kterou my se třeba snažíme v Liberci dělat, aby hráči pochopili, proč po nich některé věci chceme. A navíc, aby případně některý z hráčů mohl vědomosti využít, když bude po skončení kariéry chtít být koučem.“

Vzdělávání hráčů, to znamená, že na to kladete důraz?

„Klademe na to důraz, aby hráči věděli, proč po nich některé věci chceme. Vysvětlujeme jim to. V tom vidím obrovský problém. Alespoň v hokeji, do dalších sportů nevidím. A to si myslím, že funguje v zahraničí, ve vyspělých zemích, že mají koučové rukopis, že mají snahu vzdělávat hráče ve svých klubech. Pak se může stát, že přijde třeba Guardiola a může okamžitě začít trénovat Barcelonu. Že potom přijde takový Zidane, který může okamžitě nastoupit a začít trénovat velký klub. Myslím, že je to v českých podmínkách pro hráče těžké, když nemají trenérskou historii, aby nastoupili okamžitě ke kormidlu. Vláda Růžička budiž výjimkou potvrzující pravidlo.“

To je zajímavé. Znamená to, že hodně mluvíte s hráči?

„Ve vyspělých zemích mají koučové snahu vzdělávat hráče ve svých klubech. Pak se může stát, že přijde třeba Guardiola a může okamžitě začít trénovat Barcelonu.“

to stačí. No a pak samozřejmě znám spoustu koučů, kteří jsou bývalí hráči, ale nemůžou být dobří koučové, protože se nevzdělávají. Je to podle mě případ od případu.“

Je nutné, aby trenéři studovali?

„Pokud se hlavní trenér, jako vedoucí svého realizačního týmu, obklopí kompetentními specialisty, věří jim a dá jim pravomoci, autonomii a umí je řídit, tak ne.“

V Kanadě nejsou trenérské licence povinné. Nemají se tedy zrušit?

„My jsme vždycky byli hokejovou zemí, která měla na vzdělávání založenou svoji historii a své úspěchy. Nemáme desítky stadionů v každém městě, nemáme to náboženství v hokeji. Proto si myslím, že my musíme mít vzdělané trenéry, abychom dosáhli nějakých úspěchů. Nebo minimálně musíme mít vzdělané lidi v trenérských štábech.“

Jak sledujete názorový spor dr. Ludka Bukače s establishmentem Českého hokejového svazu?

„Nemám čas na to pečlivě sledovat kauzy tohoto typu. Já pana Bukače z historického hlediska respektuji velmi. Nevím, na které straně jsou chyby, ale domnívám se, že právě pan Bukač měl být ten, kdo měl v době svého odchodu od národního týmu převzít žezlo vzdělaného trenéra, mentora s úžasnou historií a začít vzdělávat trenéry podobně jako kdysi pan Kostka, což se ale nestalo. A teď když jsem slyšel pana Bukače, jak žehral na to, že nemá trenéry kdo vzdělávat... Ani nevím, jestli měl šanci tohle křeslo vzít, nebo neměl, ale je to hrozná škoda, protože je to odborník. V současné chvíli už nemá pozici na to, aby v českém hokeji něco dělal.“

A teď je tady ještě případ Zacha. Jak se na tohle díváte?

„Já tu historii znám osobně. S Pavlem Zachou mladším jsem pracoval, s panem Zachou starším se přátelím a samozřejmě se spoustou věcí, co se okolo kauzy děje, nesouhlasím. Myslím si, že by i Zacha mladší i starší mohli udělat pár vstřícných kroků k tomu, aby českému hokeji pomohli svým příkladem, jako je účast na kempech národáku,

FOTO SPORT: PAVEL MAZÁČ

jako je povzbuzení českého hokeje na úkor věčné kritiky. Na druhou stranu se spoustou jeho názorů souhlasím, je tvrdý, je svůj a to, co si se synem naplánovali, se jim povedlo. Takže mají můj respekt.“

Tak na závěr – rodina. Co si budeme povídat, může mít tak vytížený člověk jako vy čas na rodinu?

„Mám manželku olympijskou lyžačku, která ví, co vrcholový sport obnáší. Ale samozřejmě situace se dvěma malými dětmi (3 a 5 let) není jednoduchá. Ona ví, co pro mě hokej znamená, a taky ví, co může znamenat pro naše děti, co se týče životních hodnot. Samozřejmě až děti odrostou a až manželka začne dělat nějaký svůj byznys, bude situace pro ni asi lepší.“

Je bývalá vrcholová sportovkyně, tedy člověk orientovaný na výkon, ale být matka znamená...

„Musí to pro ni být neskutečně těžké. Nejen že byla orientovaná na výkon, ale hlavně kvůli tomu lyžování procestovala celý svět, a teď najednou, posledních skoro šest let, se stará o rodinné zázemí a o děti. A to je důvod, proč před ní smekám.“

Ted' tradiční tečka. Vkažte něco českým trenérům.

„Budíme pro hráče partnerem a vzorem.“

^ DĚLÁME ZVLÁŠTNÍ STATISTIKY, DĚLÁME ZVLÁŠTNÍ VIDEO, HRAJEME ZVLÁŠTNÍM SYSTÉMEM, ŘEKL FILIP PEŠÁN V ROZHOVORU ZDEŇKU HANÍKOVÍ

